

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **JUDr. J. Z.**, bytom J., zastúpený JUDr. M. M., advokátom so sídlom K. proti odporcovi: **Úrad vlády Slovenskej republiky**, Námestie slobody č. 1, 813 70 Bratislava, zastúpeného JUDr. E. V., PhD., advokátom so sídlom B., v konaní o návrhu proti nečinnosti orgánu verejnej správy, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh **z a m i e t a**.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Návrhom zo dňa 27.05.2005 žiadal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu uložiť Úradu vlády Slovenskej republiky povinnosť konať, prešetriť sťažnosť navrhovateľa zo dňa 26.04.2005 evidovanej na Úrade vlády SR pod č. 92/05/KS4-I v lehote určenej súdom, nie dlhšej ako tri mesiace s povinnosťou nahradiť navrhovateľovi trovy konania. V návrhu dôvodil tým, že podaním zo dňa 26.04.2005 žalobca adresoval Úradu vlády SR sťažnosť na nezákonný postup Ministerstva zahraničných vecí SR pri prešetrovaní sťažnosti žalobcu zo dňa 14.12.2004, ktorou sa domáhal ochrany práv a právom chránených záujmov z dôvodu porušovania právnych predpisov činnosťou mimoriadneho a splnomocneného veľvyslanca SR v Londýne. Na uvedené podanie reagoval Úrad vlády SR tým, že doručil dňa 09.05.2005 žalobcovi list č. 92/05/SK4-I zo dňa 05.05.2005 (oznámenie o vrátení podania), v ktorom konštatuje, že kontrolná pôsobnosť Úradu vlády SR sa na služobné úrady štátnych orgánov nevzťahuje. Súčasne uvádza, že príslušným na vybavenie sťažnosti, ktorá smeruje proti vedúcemu služobného úradu Ministerstva zahraničných vecí SR je príslušný predseda Úradu pre štátnu službu, a to aj v tých častiach, v ktorých žalobca poukazoval na porušenie zákona

o sťažnostiach. Záverom Úrad vlády SR konštatuje, že nie je v zmysle § 4 ods. 1 písm. c/ zák.č. 152/1998 Z.z. o sťažnostiach príslušný na vybavenie predmetného podania a podľa § 4 ods. 2 zákona ho vrátil žalobcovi späť a ďalej bol vo veci nečinný. Podľa ustanovenia § 24 zák.č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy je úrad vlády ústredným orgánom štátnej správy pre kontrolu plnenia úloh súvisiacich s výkonom štátnej správy, kontrolu plnenia úloh z uznesení vlády, ako aj pre kontrolu vybavovania petícií a sťažností. Oprávnenie kontrolovať vybavovanie petícií a sťažností dáva úradu vlády aj zák.č. 10/1996 Z.z. o kontrole v štátnej správe (§ 2 ods. 1 zákona). Podľa § 3 citovaného zákona sa kontrolná činnosť úradu vlády vzťahuje na ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy, im podriadené orgány, na iné štátne orgány, ak osobitné predpisy neustanovujú inak, na orgány miestnej štátnej správy a právnické osoby nimi zriadené, ako aj na obce pri plnení úloh štátnej správy. Úrad vlády SR sa s vecou meritórne nevysporiadal, a preto má žalobca za to, že vyčerpal všetky opravné prostriedky, ktoré umožňuje osobitný predpis (zákon č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy a zák.č. 10/1996 Z.z. o kontrole v štátnej správe), a tým je daná právomoc všeobecného súdu v rámci správneho súdnictva podľa piatej časti O.s.p.. Stanovisko ako aj postup Úradu Vlády SR považuje navrhovateľ za nezákonný a protiústavný, ktorý navyše odporuje aj doterajšej ustálenej judikatúre Ústavného súdu SR. Ústavný súd SR už v rozhodnutiach III. ÚS 17/05, IV. ÚS 156/03 vyslovil právny názor, v zmysle ktorého je Úrad vlády SR príslušným orgánom pre kontrolu vybavovania sťažnosti, a preto bol tento orgán povinný vo veci meritórne konať a rozhodnúť, a nie podanie sťažovateľovi „vrátiť“ z dôvodu svojej nepríslušnosti. Takýto postup správneho orgánu nemožno považovať za ústavne konformný, nakoľko tento orgán bol povinný vo veci rozhodnúť, a ak aj dospel k záveru, že nie je vo veci príslušný, tak ju mal postúpiť príslušnému správne orgánu. K týmto záverom dospel podľa žalobcu aj Ústavný súd SR v rozhodnutí IV. ÚS 156/03, ktoré presne riešilo obdobný prípad a v ktorom Úrad Vlády SR „vrátil“ sťažovateľovi sťažnosť na Ministerstvo vnútra SR. Ústavný súd SR v tejto súvislosti uzavrel, že opravným prostriedkom nápravy je v tomto prípade žaloba proti nečinnosti Úradu Vlády SR podľa § 250t O.s.p.

Odporca v písomnom vyjadrení z 22.06.2005 žiadal návrh ako nedôvodný resp. neprípustný zamietnuť a zaviazat' navrhovateľa na náhradu trov konania. Odporca poukázal na vecnú súvislosť podania (sťažnosti) navrhovateľa doručenu dňa 02.05.2005, kde namietal spôsob vybavenia jeho sťažnosti zo 14.12.2004 Ministerstvom zahraničných vecí SR. Odporca bol toho názoru, že zákonná úprava explicitne vylučuje z režimu zákona o sťažnostiach podania, ktorých vybavenie upravujú osobitné predpisy a poukázal na ustanovenia v § 4 ods. 1 písm. c/ a § 4 ods. 2 zákona o sťažnostiach, podľa ktorých odporca postupoval vecne správne.

Navrhovateľ v reakcii na vyjadrenie odporcu poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 17/05 a IV. ÚS 156/03, následne tiež

na rozhodnutie IV. ÚS 26/06 z 09.02.2006 vydaný v súvisiacej veci navrhovateľa vedenej pod sp.zn. 5SŽ/51/05 NS SR, ako aj na rozhodnutie NS SR sp.zn. 2 Sžnč/3/2005 v ďalšej súvisiacej veci navrhovateľa. Súd poznamenáva, že obe vyššie uvedené súvisiace veci navrhovateľa vedené pred bNS SR vyplývajú zo spôsobu vybavenia jeho podaní Úradom vlády SR pod č. 92/05/KS4-1

Najvyšší súd vzhľadom na konanie o ústavnej sťažnosti, ktorú navrhovateľ podal proti rozhodnutiu NS SR vo veci sp.zn. 5SŽ 51/2005, konanie o tejto veci prerušil. Rozsudkom 5SŽ 51/2005 zo 07.06.2007 NS SR zamietol návrh navrhovateľa.

Najvyšší súd v konaní o návrhu podanom 27.05.2005 po oboznámení sa s predloženými písomnosťami navrhovateľa a dokumentáciou predloženou odporcom, posúdil podaný návrh na konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t ods. 3 posledná veta O.s.p. a dospel k nasledovným záverom.:

Z obsahu sťažnosti navrhovateľa z 26.04.2005, ktorú adresoval odporcovi podľa § 3 zák.č. 152/1998 Z.z. v sťažnostiach je nespokojný so spôsobom vybavenia jeho listu zo 14.12.2004 adresovaného vedúcemu služobného úradu MZV SR v súlade s ustanovením § 50 zák.č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe. Na túto sťažnosť reagoval odporca listom z 05.05.2005 s uvedením stanoviska, že podľa § 50 ods. 3 zákona o štátnej službe je na vybavenie sťažnosti proti vedúcemu služobného úradu MZV SR príslušný predseda Úradu pre štátnu službu a to aj v tých častiach, v ktorých navrhovateľ poukazuje na porušenie zákona o sťažnostiach. Vzhľadom na to, že vybavenie doručeného podania je upravené osobitným predpisom (zákon o štátnej službe) nie je v zmysle ustanovenia §4 ods. 1 písm. c/ zákona o sťažnostiach, sťažnosťou podľa tohto zákona. Z uvedeného dôvodu podanie v súlade s § 4 ods. 2 zákona o sťažnostiach úrad vracia späť.

Najvyšší súd SR podčiarkuje, že podstatou sporu v predmetnej vec (rovnako tiež vo veci vedenej pred NS SR v konaní 5SŽ 51/2005) je nespokojnosť so spôsobom vybavenia podania zo 14.12.2004 MZV SR vo veci týkajúcej sa podmienok výkonu štátnej služby na Zastupiteľskom úrade SR v Londýne. Je preto dôvodné uznať argumenty odporcu, že na vybavenie podania, ktoré smerovalo proti vedúcemu služobného úradu MZV SR v čase rozhodovania odporcu (nie však v zmysle rozhodovania v správnom konaní) bol príslušný predseda Úradu pre štátnu službu. Konanie odporcu podľa § 4 ods. 2 zákona o sťažnostiach preto zodpovedalo dikcii zákona. Súd v danej veci teda nezistil nečinnosť odporcu.

Z týchto dôvodov súd návrh zamietol.

Súd účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Podľa § 250k O.s.p. navrhovateľovi náhrada trov konania vzhľadom na výsledok konania neprináleží,

vo vzťahu k odporcovi súd dospel k záveru, že vynaložené trovy právneho zastúpenia úradu štátu neboli vynaložené nevyhnutne na zabezpečenie práva štátneho orgánu, keďže štátny orgán musí byť spôsobilý obhájiť svoj úradný postup aj pred súdom bez právnej pomoci. Nebolo by spravodlivé očakávať od iného účastníka konania, ktorý využil svoje právo na súdnu ochranu, aby znášal trovy konania vynaložené štátnym orgánom na obhájenie svojho postupu.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 24.04.2008

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková